СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК XLVIII. Ч. 138. Джерзі Сіти, Н. Дж., пятниця, 14-го червня 1940. No. 138. Jersey City, N. J., Friday, June 14, 1940. VOL. XLVIII.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ. ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ. Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1018. 4-0807. THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA. FIVE CENTS ELSEWHERE.

ДАЛЬШІ СУМИ НА ЗБРОЄННЯ

ВАШИНГТОН. — Сенат знов одобрив домагання уряду, щоб ухвалити нові гроші на зброєння. Цей раз ухвалено нових грошей на один біліон і сімсот тисяч міліонів долярів. За ці гроші побудують додаткових три тисячі воєнних літаків, відповідне число інших воєнних машин, та вишколять і відповідно узброять нових 95,000 вояків. За попередні гроші уряд вже замовив двацять два воєнних кораблі, серед них два 45-000-тонові боєві кораблі. Це будуть найтяжчі відомі воєнні кораблі на світі.

ГОРЯЧКОВА ПОМІЧ АЛІЯНТАМ.

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвелт приказав дотичним департаментам, щоб повною парою старались посилати аліянтам зброю, яку можна уважати в Америці за злишню. Як чергова посилка полетіло до Англії 80 бомбовиків, звідки вони будуть переслані до Европи.

ГОЛ НЕ ЖУРИТЬСЯ ПРОМОВОЮ ВАРҐАСА.

ВАШИНГТОН. — Секретар Кордел Гол на пресовій конференції заявив журналістам, що його зовсім не журить недавна промова бразилійського президента і диктатора Ґутілія Варґаса, в якій він начеб то висказав симпатії европейським диктаторським краям, а попрікнув демократичні краї за їх лицемірство. Гол сказав, що ця промова була призначена для внутрішнього вжитку, себто для бразилійського населення, яке диктатор Варґас хоче виховати в націоналістичнім дусі. Між Америкою і Бразилією існують дуже добрі відносини, заявив Кордел Гол.

БОЯТЬСЯ ІТАЛИЙСЬКИХ РОБІТНИКІВ.

НЮ ЙОРК. — Голова юнії докових робітників, Райен, заявив, що хоч воюючі европейські держави, Англія, Франція, Норвегія, Бельгія і Голяндія, домагались, щоб їх кораблів в Америці не ладували робітники італійського походження, то проте вони будуть далі ладувати. Бо колиб їх усунено, юнія втратилаб 40% всіх своїх членів. Замісць усувати їх, казав Райен, докові власти повинні поставити більше сторожів, а також повинні кооперувати разом з юнією в боротьбі з саботажем та шпигунством. Юнія має точний спис своїх членів, казав далі Райен, а нових, як довго існує в Европі війна, вона не задуме принимати. Цей поступок юнії мав одобрити посадник Ля Ґвардія.

ПРЕТЕНСІЇ ДО АМЕРИКАНСЬКИХ ІТАЛІЙЦІВ.

МАВНТ ВЕРНОН (Ню Йорк). — Італійський конзуль Едвардо Бертоліні, заявив, що шість міліонів людей італійського походження в Америції є вповні льояльні до старого краю і нішком бажають, щоб Італія таки виграла. Колиж вони того явно не говорять, то тому, що бояться переслідувань. Бертоліні говорив, що Мусоліні не є диктатор, лише „ліберальний провідник".

ВОЛ ПРО УЧАСТЬ АМЕРИКИ В ВІЙНІ.

ВАШИНГТОН. — Меттю Вол, заступник голови Американської Федерації Праці, виголосив через радіо до англійського і французького робітництва промову, в якій сказав, що американське робітництво вцілости симпатизує з аліянтами, а також, що Америка поможе аліянтам всім, чим зможе. Кінець кінців Америка навіть піде до війни, в якій важаться її власні інтереси, казав Вол. Вона вже тепер фактично бере участь у війні, помагаючи аліянтам всякою зброєю. Вол цю промову виголосив як відповідь провідникам англійського і французького робітництва, що апелювали до американського робітництва за помочею.

„СПІЛЬНА РАДА АМЕРИКАНСЬКОЇ ЗЛУКИ".

НЮ ЙОРК. — Із інституції, що була дотепер відома як „Форейн Ленгвидж Інформейшен Сервис", чи коротко „Фліс", виродилась нова, більша інституція, названа „Спільна Рада Американської Злуки". Її завданням є поширити ту роботу що робить „Фліс", щоб духово зеднати 40 міліонів натуралізованих і першого покоління родовитих американців. Ця нова інституція видаватиме ріжними мовами виховні брошури, комунікати і т. п.

ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ І ПОСИЛКА ГРОШЕЙ ДО НІМЕЧЧИНИ.

НЮ ЙОРК. — Американський Червоний Хрест заявив, що не приймає, та не пересилає, жадних посилок, зокрема грошевих, на територію Німеччини. Також нагадав, що ніяка організація в Америці під кличем і фірмою Червоного Хреста не може збирати без дозволу цього Хреста ніяких жертв. Ця заява була зроблена у звязку з закликом Е. Отта, голови американського комітету помочи німецькому населенні, складати на поміч німецькому населенню жертви.

ПРОТИ АМАТОРІВ-ДЕТЕКТИВІВ

ВАШИНГТОН. — Головний прокуратор Джексон, заявив, що власти є проти того, аби цивільні люди бавились в детективів і самі робили розшуки над підозрілими в підривній роботі людьми. Вистарчить, коли цивільний громадянин донесе про своє підозріння владі і далі справу залишить.

КНЯЖНА ДЖУЛІЯННА В КАНАДІ

ГАЛІФЕКС. — Голяндська престолонаслідниця княжна Джуліянна, разом зо своїми двома дітьми, прибула з Лондону до Канади, шукаючи безпечного місця для себе і своїх дітей.

ЖЕБРАКИ БЕЗ ЩАСТЯ

До двох людей, стоячих ононді на вулицях Пітсбурґу, підійшов чоловік і шепнув їм: „Чи не могли би ви дати мені дайму на їду?" Трапив на перебраних по цивільному поліцаїв, котрі його зараз забрали до арешту за нарушення закона проти жебранини.

Як всі три ждали на поліційну патрульку, до арештованого підійшов ще один чоловік і сказав: „Може би ви дали мені дайму на їду?"

Забрали й цього.

ЗНАЙШЛИ „ДОСКОНАЛУ ЛЮДИНУ"

Комісія Муніципальної Цивільної Служби в Ню Йорку каже, що 19-літний Вилєм МекКейб є фізично досконалою людиною.

Комісія переглянула коло 68,000 осіб, поки прийшла до цього вибору. Вона називає МекКейба здоровим на сто процентів.

МекКейб подався до міста за роботу очищувача вулиць.

НЮЙОРСЬКУ ВИСТАВУ РОЗБЕРУТЬ ЦЬОГО РОКУ

Союз експибиторів світової виставу в Ню Йорку постановив на своїх зборах не полишати ніяких експонатів на наступний рік, але розібрати їх негайно по закінченні виставу в жовтні.

ЗВІДКИ ПОХОДЯТЬ МИГУНЦІ

Флечер Вотсон, начальник астрономічної обсерваторії при Гарвардській Колеґії в Кеймбриджу, каже, що думка, немов би метеори, що падають так густо в середині літа, походили зпоза нашої соняшної системи, є хибна. Він прийшов до цієї думки на основі мірення скорости падання метеорів.

НЕ ХОЧЕ ПРИЗНАТИ КОШТІВ

Френк Картер, 76-літний стейтовий контролор у Оклагомі, не захотів признати дієти одному професорові стейтової колеґії в сумі 86 долярів, яку він собі почислив за поїздку для розслідy ропухи.

Каже Картер, що між ропухою в східній частині стейту, де лежить колеґія, та ропухою в західній частині стейту, куди їздив професор, нема ріжниці, й тому не можна виправдувати такий великий видаток для стейту.

СЕНАТОР ҐВІЛЕР БУНТУЄТЬСЯ

ВАШИНГТОН. — Сенатор Ґвілер, демократ, заявив, що коли Демократична Партія далі перемінюватиме в воєнну партію, він виступить з неї.

ПЕРЕМОГА ДЮІЯ

ОЛБАНІ. — Томас Дюї осягнув перемогу над своїм противником в нюйорській Републиканській Партії, К. Симпсоні. Останній виступив проти номінації Дюія на президентського кандидата. Симпсона не вибрано делегатом до національного комітету Републиканської Партії.

„СВІТ ІДЕ ДО ВАРВАРСТВА"

У своїй промові перед зборами Федерації Католицьких Лікарів нюйорський архиєпископ Спелмен заявив, що світ тепер видно паде до варварства, як літак, що паде задом униз.

СМЕРТЬ ПРИ ЗАБАВІ В ВІЙНУ

На забавовій площі одного сиротинця в Шікаґо хлопці забавлялися в війну. Для цього хлопці поробили собі знаряддя, між іншим списи. Один хлопець кинув такою списою в другого й, поціливши йому в висок, вбив його на місці.

ДЕРЕВА ТЕРПЛЯТЬ ЧЕРЕЗ ЗАСУХУ

Стейтова Рільнича Експериментальна Стація при університеті Ротґерса в Ню Бронсвику, Ню Джерзі, замітила, що не дивлячися на велику масу дощів у травні, червнева засуха відбивається дуже важко на дерева.

На думку професорів рільництва, дощі викликали делікатність дерев і їх незодібність видержувати засуху. Крім цього засуха викликує ріжні грибики на листках.

ВАТИКН І ВІЙНА

РИМ. — Католики зачали війну з католиками. І в тому тяжке положення Папи. Тим і пояснюють, що перестав наразі виходити ватиканський часопис „Осерваторе Романо". Це сталося перший раз від 1870 р., коли то італійські війська заняли Рим і позбавили Папу світського панування над містом. Ще кажуть, що часопис перестав виходити тому, що Ватикан не хоче бути під диктатом політики італійського уряду, а також не хоче виступати евентуально й проти цього уряду, якщоб зайшла потреба так зробити.

БАЛКАН ТЕЖ БУДЕ В ВІЙНІ

БЕРЛІН. — Так думають націстівські урядові кола.

ЩО ЗАБАГАТО, ТО ЗАБАГАТО

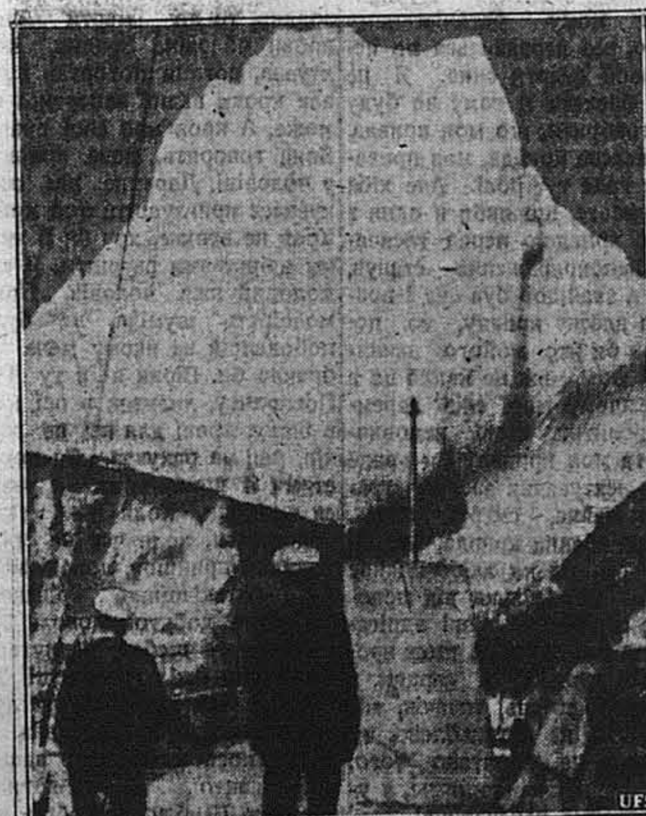
Панна Зов Голидей, телефоністка в Оклагома Сіти, кривдується проти якогось вломника: „Мені не жаль, що він зайшов до мого мешкання й забрав 17 суконок, але мені жаль, що він зварив собі їй обід з моєї поживи, зїв і пішов, не помивши мисок".

ТАКТ — ДОРОГА ДО УСПІХУ

Є люди й дуже вчені та багаті, але не мають успіхів в товариському житті. Люди тільки здалека на них глядять. А чому люди їм не раді? Тому, що вони не мають такту: не вміють скоро зрозуміти, з ким мають до діла, і як їм треба поводитися та що говорити. Коли людина, що не має такту, прийде, наприклад, відвідати хворого, то може почати розмову про слабости та про смертні випадки. Коли ваш сусід попав у грошові клопоти, то про грошові справи з ним не говоріть. Завжди поводіться з людьми так, щоб не ставити їх в смішне або неприємне положення.

ЯК З ІТАЛІЄЮ?

ПАРИЖ. — В Франції сумніваються, щоб Італія пробувала наступати на Францію на европейськім континенті. Але підкреслюють, що вона може виставити 70 дивізій війська.

БОРОТЬБА ПРОТИ СИЛ ПРИРОДИ.

Прибережна сторожа Злучених Держав підходить близько до ледяної гори, що загрожує мореплавбі. Гора підноситься до висоти 150 стіп. Сторожа каже, що цього року цих гір вмімково мало.

АЛІЯНТИ ГОТУЮТЬСЯ ДО ВЕЛИКОЇ КОНТРОФЕНЗИВИ

ПАРИЖ. — В Франції ще не прийшло до справжнього бою, себто такого, з якого можнаб заключати, хто вийде остаточним побідником. Французи відступають у повному порядку. Ціла оборонна лінія Вейґана держиться. А це вже вказує, що французька армія сильна, бо інакше не можливо булоб відступати в такий спосіб. Відступ толкують собі не тільки сильним німецьким напором, але також тим, що французьке командування щадить сили, бо числиться з тим, що їх треба буде, коли зачнуть слабнути німецькі сили, що повинно скоро наступити. Та не зважаючи на те, що станеться в найближчій будуччині, виходить на таке, що аліянти рішилися вже тепер на контрофензиву. Для цеї цілі відбулася Верховна Воєнна Рада, на яку прибув з Лондону британський премієр Чорчіл. Іде мабуть головно про те, щоб Франція дістала з Англії більшу військову поміч. Кажуть, що колиб Англія могла доставити Франції яких 30 дивізій війська, то аліянти цілком певно побідилиб. Між іншим британці висилають до Франції британські й польські війська, що боролися в Норвеґії, зокрема в Нарвіку.

НІМЦІ ПРО ОБОРОНУ ПАРИЖА.

БЕРЛІН. — Німецькі воєнні комунікати подають уже дещо більше про те, як німецькі армії наближаються до Парижа. Мабуть німці хочуть брати Париж окружаючим способом, вживаючи тої тактики, що в Польщі. Німецька преса пише, що Париж не повинен боронитись, бо в такому разі опиниться в такому положенню, що Варшава. Каже, що ніяке місто не може тепер видержати наступу модерної армії. Заразом німці дають до пізнання, що будуть безпощадно нищити всякий опір, який зустрічає армію, що є заповідю, що Париж буде бомбардований на взір Варшави, якщо дійде до того, що німці будуть його здобувати. Наразі найдалі посунена німецька армія є віддалена понад 12 миль від передмістя Парижа — Сен Дені.

ВЗИВАЮТЬ ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ ДО „КООПЕРАЦІЇ".

БЕРЛІН. — Орган націстівських вибранців, „Дас Шварце Корпс", помістив статтю, в якій звертається до Злучених Держав і взиває їх до співпраці по війні. - Він каже, що на протязі 165 років американської історії не було ніколи нічого такого, що моглоб спричинити злі відносини між Німеччиною і Злученими Державами. Згадує за німців, котрі боролись в американській армії, чи сиділи в Вашинґтоні як найвищі урядовці. Каже, що по війні Німеччина буде домінуючою силою в Европі, а Злучені Держави в Америці. І тому їх співпраця являється природньою. Колиж Злучені Держави будуть далі держатись аліянтів, то вийде на таке, що вони „вибрали кепського коня".

ТУРЕЧЧИНА ЗАЖДЕ.

АНКАРА (Туреччина). — Наразі Туреччина не піде до війни, хоч властиво булаб до цього зобовязана умовою з аліянтами. Зате піде до війни тоді, як буде певна, що не матиме проти себе Советів як ворога.

ЯК В 1870 РОЦІ.

ПАРИЖ. — Так тепер виглядає в Парижі. Повзято такі міри, як пропамятного 1870 року, коли то німці обгляли Париж чотири місяця. Уже переведено цілковиту евакуацію. Зареквіровано всі пекарні, аптики і склепи з поживою. Ті, що остали, вповні спокійні. Приготовано на найгірше.

КОМПІЕН В НІМЕЦЬКИХ РУКАХ.

БЕРЛІН. — Німці оголошують, що мала місцевість Компієн, в якій як вони кажуть, подиктовано їм в 1918 році „понижаюче завішення зброї", — і то, між іншим, в присутності ген. Вейґана, теперішнього аліянтського головного команданта, — є тепер у німецьких руках.

НЕМА НІЯКОЇ ПЕРЕРВИ.

ТУР. — Німці постійно наступають. Нема ніякої перерви в боях, що тревають як ніч так день. Що хвилі є наступ, або відступ. Таке подає американський кореспондент, що вернув з фронту до міста Тур, теперішнього осідку французького уряду. Він також подає, що всі дороги на полудне завалені утікачами, яких є найменше два міліони. Також подає, що французи держаться надзвичайно достойно. І певні, що остаточно виграють.

ІТАЛІЙЦІ ПРО ТЕ, З КИМ АМЕРИКА.

РИМ. — В Італії найбільш обурені на президента Рузвелта за те, що сказав, що вона пробила сусіда з заду. Але не накидаються на президента особисто, а тільки кажуть, що Злучені Держави репрезентують „плютократів-капіталістів, жидівство й масонерію", а Італія „пролетарів".

"SVOBODA" (UKRAINIAN DAILY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holodays by the Ukrainian Press and Book Company, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
Поодиноке число три центи.		Three cents a copy	
На рік	$6.00	One year	$6.00
На пів року	$3.25	Six months	$3.25
На три місяці	$1.75	Three months	$1.75
Число з суботи (з англійською частиною):		Saturday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
На рік	$2.00	One year	$2.00
На пів року	$1.25	Six months	$1.25
В Джерзі Сіті і Заграницею:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$9.00	One year	$9.00
На пів року	$4.75	Six months	$.745
На три місяці	$2.50	Three months	$2.50

За оголошення редакція не відповідає.

Письменний текст оголошення має бути в адміністрації 48 годин перед появою числа, в котрім оголошуючий хоче мати своє оголошення.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J.

АМЕРИКА В СВІТІ

Промова президента Рузвелта в Верджінському університеті, що була виголошена в кілька годин по виповідженні Мусолінієм війни Анґлії й Франції, зясувала не лише становище американського уряду до цього виповідження, але й була причином до старого питання, яке дебатувалося в Америці від довшого часу: яке становище займає Америка в світі? Чи має вона дивитися за світовими подіями й світовою політикою, чи обмежуватися лише до своєї території?

Президент Рузвелт є власне тим американським урядником, що від самого початку своєї президіяльної карієри все обстоював думку, що Америка є звязана з рештою світу так тісно, що вона не може дозволити собі не звертати на нього уваги, що вона мусить слідити точно за всім, що в світі діється, та старатися всюди обороняти свої інтереси. Проти цієї політики президента Рузвелта виступала поважна ґрупа так званих ізоляціоністів, котрі стояли на становищі, що все те, що діється в широкому світі, не доконче мусить впливати на Америку, що Америка, придержуючися своїх вузьких інтересів, може проіснувати ще цілі покоління, не піддаючися впливові зовнішних обставин і подій.

У своїй промові в Шарлотсвилу президент Рузвелт, вертаючися до старого питання, стверджує, що народ Злучених Держав за останніх кілька місяців зрозумів, що розвій подій у світі представляє небезпеку для тих американських установ, до яких він здавна привик, себто для „демократичних форм правління, для свобідних установ свобідного народу". Американський народ, що вихований під впливом ідеалу особистої свободи, ідеалу вільного голосування, ідеалу мира на підставах справедливости, бачиться нині нагло загроженим зростом нової фільософії, фільософії сили, що захоплює один народ за одним і нищить свобідні інституції.

Американський народ, за словами президента, прийшов до переконання, що перед цим новим поглядом на життя Америка не може чутися безпечно. Ні велика віддаль, ні глибокі океани не є захороною перед наступом цеї фільософії сили. Колись ці природні захорони вистарчали. При нинішніх технічних удосконаленнях і при великій концентрації сили в руках тих, що перейма́ються цею фільософією сили, океани не є ніякою захороною. „Злучені Держави не можуть устоятися як самотній остров серед світу, опанованого фільософією сили".

Через те, говорив президент, Злучені Держави мусять дати всяку силову допомогу тим державам, що стоять на становищі, на якому стоять Злучені Держави, і через те Злучені Держави мусять чим скорше самі узброїтися для оборони своєї системи правління й своєї фільософії життя, опертої на високій оцінці волі й свободи.

ТОМУ 25 РОКІВ

(В часописі „Краківські Вісті" з 22. травня б. р. появилася стаття п. н. „Батьківщина", в якій П. С. згадує про створення української збройної сили в 1914 р., про леґіон Українських Січових Стрільців. Статтю передаємо так, як вона написана).

Положення українців напередодні війни з усіми страхіттями та навалою жаху — не дало українському громадянству змоги вшанувати роковин великої події в нашому минулому зперед 25. років. Роковин події, що своїм значінням, змістом та наслідками виростає далеко-далеко понад усе, те, що сталося в нашому національно-політичному житті на всіх українських землях від 1709. р. загалом, а на З.У.З. продовж цілого XIX. та початків XX. століття, докладніше продовж доби 1848—1914 рр., а саме — народин нової збройної сили народу — створення леґіону УСС.

Подія ця наче закінчила главу історії Галицької Землі, стаючись завершенням національно-політичного розвитку галицьких українців, свідоцтвом їхнього національного скристалізування й політичної зрілости незаперечним доказом, що вони прагнуть жити своїм власним, незалежним і державним життям, що те життя хочуть творити самі власними руками й розуміють, що за те життя треба боротись, треба його добувати й обороняти не словом, а чином.

Ця подія могутнім гомоном пролунала й широким відгомоном відбилася по світу та сповістила йому, що ми — це вже не інертна етнографічна маса, яка животіє матеріяльним існуванням та радіє його благами, — що маємо більші задуми й хотіння. Що — це вже нова, цілком оформлена, свідома своїх вимог, потреб, завдань, значіння й ролі нація.

Бо тільки цей нарід має право ввійти в сімю справжніх народів, котрий у рішальних моментах історії кидає на терези подій уже не слово, а чин.

Ця подія стала зворотником на шляху, що ним прямувала назустріч свому майбутньому українська нація.

Такою вона показала себе вже кілька років згодом і так оцінить дату 2. серпня 1914 р. майбутній історик.

Ось чому й для нас ця подія — вугольний камінь тієї величньої будівлі, що хоч коротко, але як же розкішно пишалася на наших землях.

Історичні події незабутнього літа 1914 р. застали молодь, юнацтво й середне покоління З.У.З., вірніше Галичини, на свому місці.

Вони — здали свій іспит.

Всі вони — і ті, що ледви скінчили дитячий вік, і ті, що дозріли й мужніли в вогні й крові боїв, і ті, що їхні скроні починали сіріти невблаганим предвісником законів життя людини — всі вони горіли тоді одним бажанням. І станули вряди.

На прикладі й традиції цього покоління виростало й виховувалося покоління, що сьогодні має стільки, що й вони тоді років.

Ось чому й жаліємо, що не мали ми змоги вшанувати роковин цієї великої події.

Тож тепер, у 25. роковини кривавого другого року існування й чину Українських Січових Стрільців, роковин події 1915 р. підемо шляхом стрілецької слави й вшануємо великий збройний чин незабутнього травня 1915 р., що прославив імя Українських Січових Стрільців, приносячи стільки хісна українській національно-політичній справі і внутрі держави й далеко поза її межами тоді й згодом.

Весна 1915. року...

Вже двадцять пять років минає, як усе те діялося й сталося. Чверть століття — одне покоління! Давнина...

А згадуєте, призадумуєтеся — і дивні думки та міркування снуються в голові. Здається, наче все те — не минуле, не спогад, — а таке наглядне, свіже, наче б то ділось сьогодні.

І згадуєте: Захід Европи в кривавому змаганні. Німецький нарід у нерівній боротьбі з одвічним ворогом геройським зусиллям пише нові сторінки слави й дивує світ незломністю духа.

А там за Карпатами, і на Сході карають ся під царською кормигою рідні брати. Зокрема сум наляг на Землю Осмомисла, пройняту дрожю жаху після ворожої навали, що звалилась на край, щоб його „визволяти". І пішло усе вростіч, кудись невідоме. — Погасло сонце. Затьмаривсь світ. — Тільки в мурах галицьких міст, під стріхами сільських хат — глухим відгомоном несуться вістки ізза Карпат. Часами десь далекий стогін гармат. Задріжить непомітно сльоза в материнському оці і горяче забє серце від надії. Там у зворах Бескиду кується слава. Кується доля. Там важиться: воля або смерть!

І минає осінь сумовита й зима морозна, вагітна снігами. Вкінці блиснуло весняне сонце. Прийшов і травень. Кривавий, незабутній.

Тухольські гори, що вже перед віками були свідками геройських змагань великих предків із монгольською навалою, задивувались тепер від завзяття їхніх нащадків.

Переможні бої Українських Січових Стрільців від 28. квітня до 2. травня 1915 р. на горі Маківці вкрили їх славою й омофором вічної шани народу.

Коли після цих боїв ґенерал Фляйшман, командант 55. австрійської дивізії, що в її склад входили саме ті частини У.С.С., що крівавились на Маківці, промовляв до них після побіди: „Ви повинні бути Стрільцями Української Держави!" — то він мабуть і не думав, що не мине й 3 роки, а слова його здійсняться.

Бо Українські Січові Стрільці 1914—1915 рр. — це предтечі і Листопаду 1918 р. на З.У.З. і С.С.-ів та подій 1918—1919 рр. там, на С.У.З.

Ось у чому вага появи У. С. С. та їхнього збройного чину.

Вони створили тверду підвалину під прийдешню національну Армію й її змагання чергових років.

Бо за ними 1914. рік — Веречки, Сянки, Кобила, Дрогобич, Стрий, Ужок, Синевідсько, Ключ — рік 1915, з боями на Маківці, під Болеховом, Галичем, над Золотою Липою, 1916. зі Семиківцями й Соколовом над Стрипою та Лисонею під Бережанами.

Вони залишили по собі не лише ідею збройного чину, а й пісню, що гомонить досі, залишивши велику леґенду та свідків славної в першу чергу Маківку.

Щорічно весною й літом з усіх закутин приходили земляки вшанувати память Тих, що склали свої голови в кривавому травні 1915 р. на Маківці.

Молоді, стрункі ялиці, що буйно виросли напоєні соками стрілецької крови, немов нашіптували тоді: „Витайте рідні, що прийшли вклонитись тіням героїв на Святій Горі".

СТАЛІН ЗНОВУ „ЧИСТИТЬ"...

Блискавичний розвиток подій у Західній Европі відвертає увагу опінії від внутрішнього стану в СССР. Між тим в останніх часах Сталін знову перевів ґрандіозну „чистку" серед відповідальних представників совєтського урядового й партійного апарату. Звільнена поважна скількість обласних секретарів та інших вищих урядників у ріжних районах Совєтського Союзу. Подаємо реєстр цих совєтських достойників, що були „вичещені" й невідомо куди зникли...

В Харківській області: перший секретар і член ЦК ВКПб А. Фролков, другий секретар А. Осіпов і третій секретар Габенко.

В Краснодарському краю: третій секретар крайкому Харченко.

В Кримському районі: другий секретар Н. Максимів і третій секретар С. Ягіїв.

В Грузинській ССР: другий секретар ЦК компартії Кочиромазошвілі.

В Чувашській ССР: перший секретар А. Волоков, другий секретар А. Сяков і третій секретар І. Новіков.

В Киргізській ССР: секретар ЦК Корібаєв.

В Узбекистані: другий секретар П. Яковлєв.

В Орловській області: другий секретар обкому Р. Фомін і А. Грищенко.

В Тамбовській області: другий секретар Г. Шилкин.

В Архангельській області: перший секретар А. Нікифоров і другий секретар А. Ніканоров.

В Сталінградській області: перший секретар І. Лебедев і другий секретар Я. Гордін.

В Туркменській області: перший секретар Я. Чубін і третій секретар С. Іванович.

В Курській області: перший секретар Г. Пескарьов.

В Смоленській області: перший секретар М. Сабінов і другий секретар Н. Ямів.

В Саратовській області: секретар П. Грабов.

В Івановській області: перший секретар В. Симочкін.

В Тульській області: другий секретар С. Кузнецов і третій секретар Коротков.

В Удомурській області: перший секретар І. Виноградов.

В Чкаловській області: перший секретар С. Баришників і другий секретар А. Воронін.

В Рязанській області: перший секретар Ф. Ясечкін, другий секретар Митрофанов і третій секретар І. Соколов.

В Челябінській області: перший секретар А. Антонов, другий секретар К. Огурцов і третій секретар П. Корнілов.

В Куйбишевській області: другий секретар Мельників і третій секретар Чаркін.

Нова сталінська „чистка" переведена в звязку з опозиційними настроями в колах компартії й совєтського апарату, що зарисувалися з новою силою в часі московсько-фінської війні.

Ровд Айленд мав давніше права, які передвиджували накладання кар за відмову приняти публичний уряд в дні виборів.

Велику ріку відкрито повздовж побережжя Каліфорнії. Вона плине близько пів милі під поверхнею Пасифіку.

МІСТ НА РІЦІ В ПІВНІЧНІЙ ФРАНЦІЇ, РОЗБИТИЙ ФРАНЦУЗЬКИМИ ВІЙСЬКАМИ ДЛЯ ЗАДЕРЖАННЯ НАСТУПАЮЧИХ НІМЦІВ.

Микола Голубець.

ЖОВТІ ВОДИ

Історичний роман.

(70)

— Не бранець ви, а гість, ви посол пана, якого слідами ніодин шануючий себе козак не ступить. Ми краще звичаї старі й права гостинности шануємо, аніж ті, що єдиними оборонцями Речі Посполитої прикидаються. Ми на рятунок, не на погибіль Речі Посполитої йдемо!

— Вибачте ваша ясновельможність, але я цього ніяк не розумію, як можна Річ Посполиту при допомозі татарських ватаг рятувати?

— Багато ви ще не розумієте, пане поручнику...

— Я розумію, що вам негідні сини Речі Посполитої кривду тяжку вчинили. Розумію, що вас могло серце за добро загарбане, за заслуги нехтовані, за смерть сина неповинну боліти. Не я один спочуваю вам у тому, пане гетьмане. Нема в цілій Речі Посполитій чоловіка чесного, що вам не спочував би...

— А багато втій Речі Посполитій отих чесних людей? — перебив Хмельницький.

— Як би було тільки двох, то для них варто було би пожаліти Речі Посполитої.

— Ото й ба, пане поручнику. Куди гіршою ви ту Річ Посполиту бачите, аніж я сам. Не двох, не двісті, а тисячі й міліони є людей чесних у Речі Посполитій, тільки що без голосу вони й без права, без шани й без обличчя свого, в тяжкому ярмі отих кількадесяти, скажім кількасот нечесних, свій вік коротають. Один чесний, благородний, лицарський король його милість на горі й міліони посполитого народу в низу, а поміж ними ота горстка упривілейованих лінтаїв і злочинців! Це та „Річ Посполита", що її ви й такі як ви грудьми і вірністю своєю сліпо обороняєте. Ви кажете, що розумієте мій жаль за втраченим майном, спочуваєте мому батьківському серцю, що кервавиться по неповинній смерти сина. Я не хочу брехати й тому не буду вам говорити, що моя кривда, моя власна кривда, моя приватна не грає тут ролі. Але хіба ви думаєте, що якби я один з своєю кривдою перед тисячами непокривджених станув, якби я знайшов був суд і право на власну кривду, то не слухав би хто мойого заклику? А втім, чиж не капля це в безмежному морі сліз даремно пролитих, крові неповинної ота моя кривда? Ви кажете — нехтування заслуг, грабунок майна, смерть сина... Так, це велика кривда, але хіба одним тільки хлібом живе людина, хіба тільки від неповинно пролитої крові здригається в нас серце. А щож зроблено з душею, з серцем, з сумлінням сотень, тисячів, міліонів? Чи не погноблено, чи в болото не втоптано того, що в людині найдорожче, з усіх святощів найсвятіше!

Биховець мовчав, Хмельницький розпалювався з хвилини на хвилину.

— Пан ваш, колись нашої віри, а хоч і батьківську віру зрадив, то до смерти нашої крови чоловік. Зрадив, знехтував, ногами потоптав віру, але крови нашої запертися не може. А кров має свої права; Вона говорить, вона кричить у чоловіці. Даремне він силкувався приглушити той крик. Кров не втихне, хоч би її якими звірствами глушити. Я немолодий вже чоловік. Поки молодість шуміла, не було побоєвища на якому мене забракло би. Вірив я в ту Річ Посполиту, дивився в неї мов в ікону, крові для неї не жалів, ран не рахував. За почестями й прибутками не рвався я ніколи. Коли вже сила зmарґалася, коли час на відпочинок прийшов, доволі мені було батьківщини, крівавою вислугою добутої, доволі було діточого щебету на хуторі, бренькоту бжіл у пасіці. Та Річ Посполита нових заслух вимагала, братія козацька й народ посполитий віри нашої стародавньої, не позволяли спочити. Шибав я собою по степах, по трибуналах, по королівських покоях. А все те не для привати, не для прибутків. Та очі й вуха отворені маючи, я на горе безборонне стільки надивився, стільки плачу наслухався, що нарешті не сила була видержати... Іскра, що тліла в мойому серці й наче пригасала, бухнула з новою силою, як колись під Цецорою...

Хмельницький замовк на хвилину, чоло рукою потер і наче заспокоєний, говорив уже притишеним голосом:

— Ви нашої крови, нашої віри чоловік. Честь лицарська не дає вам перед самим собою признатися, що ви негідному панові, поганій справі служите. Те, що мені ваш пан пропонує, цеж його явна зрада Речі Посполитої. Він рад би ворогів своїх у татарських ликах побачити не тому, що вони кращої долі не варті, а тому, що вони його княжу мітру своєю тіню прислонюють! Він хитрий чоловік. Вміє вибрати момент, використати оказію. Тепер він хапається за два мотузки — на одному трактати з „ребілією", на другому оборона Речіпосполитої перед „хлопством". Скорше чи пізніше один з тих шнурів вирветься йому з рук. Та це не моє діло. Моє діло покористуватися його княжою світлістю і я цеї нагоди не пропущу. Він уже має мою відповідь на переказані вами пропозиції. Він уже не може робити інакше як почав. Він мусить уже далі глушити кровю безборонних, крик своєї власної совісти. Не завидую я йому тої долі й ніколи з ним не помінявся би. А втім ви побачите, чим та гра скінчиться. Вас мені жаль, лицарської вірности шкода, вона моглаб на щось краще придатися. Не мені, а вірі батьківській, поганьбленій крові нашій ваша сила ще моглаб послужити. Я не жду від вас відповіди ні нині, ні завтра. Я не обіцюю вам нічого за те, коли ви мене послухаєте. Ідіть до себе й подумайте. Діла ніякого не маєте, часу в вас доволі, подумайте. А може серед тих думок усміхнеться до вас не слава, не нажива, але труд, кров, а може й найкраща з смертей — смерть за віру, за націю, за землю рідну. Ідіть, бо вже світає.

Та Бихонець не рухався з місця. Стояв, мов заворожений; Хмельницький понурився й ніби не звертав на нього уваги. Колиж мовчанка почала довжитися до нестерпности, Хмельницький підняв голову й вдивившись в обличчя Бихівця, мов рись, сказав, зично цідючи слово за словом:

(Дальше буде).

КАНДИДАТКА ДО КОНГРЕСУ.

Пані Джінет Ренкин з Гелени, Монтана, що служила колись конгресменкою підчас першої світової війни, знову зголосила свою кандидатуру до конгресу.

З ДНЯ

З „ЦВІТУЧОЇ КРАЇНИ".

Один із наших громадян переслав нам листа, що прийшов до нього з Галичини, від його кревняка, зпід влади большевиків. У тім листі пишеться:

„Дорогий Швагре! Вашого листа ми одержали і тішить нас дуже, що ви здорові. Ми також здорові, а поводиться нам дуже, а дуже добре в радісній, цвітучій сонишній Україні. Так нам живеться, як жив колись пан З., або Г. Таке тепер наше життя. Одним словом можна сказати — свобода! Визволені ми від усього. Колись більше напишу".

Жінка його пише від себе: „Дорогий Брате! Коло нас, як звичайно. Дочекалися ми свободи. Дуже нам добре буде, як ніколи. То, що люди говорили, то все правда. В селі нема нічого нового. „Кулко польске" забрали до кооперативи. В ній мають бути членами і поляки. Але котрий завязитий, то навіть не хоче того слухати. Бо й нема нічого в тім склепі, як колись: Що хотів, то купив".

Накінець листа є така заввага: „Що до нас, то того, що маємо, до нового певно не стане. Треба все продавати че..."

ПОЯСНЕННЯ.

Наш громадянин, який тут в Америці цього листа одержав, додає від себе таке пояснення, що „Пан З." і „Г.", про котрих згадує його шурин це були крайні нуждарі в селі. Мали лиш по маленькій хатині і кусочку городця. Заробляли на прожиток у той спосіб, що працювали в фільварку, або як зарібники в інших людей. Автор листа, боячись большевицької цензури, описав своє життя так, що порівняв його до життя цих нуждарів. А додав він до їх життя титул „пан", аби большевицька цензура не догадалась, про що йде. Щодо останнього речення, що „треба все продавати че...", це треба мабуть розуміти так, що під примусом вони мусять відпродувати все для Чека.

„РОЗЦВІТ.

Ось так процвитає під большевицькою владою нужда, жебрацтво, не згадуючи вже про моральні терпіння, гнет, доноси, страх перед арештами.

Большевики розпочали свою революцію закликом до нуждарів, до пролетаріяту, обіцюючи їм добробут і владу. Впродовж двацяти літ вони виконують свою обіцянку. Тепер пролетарів під їх владою не повинно бути. Всі повинні бути заможні. Проте про пролетарів далі багато говорить ся в „цвітучій країні рад". Далі плівуть звідтам запевнення, що совєтська влада спочиває в руках пролетаріяту.

Можливо. Але, хібаж це не є доказом, що в Совєтах нема заможних, а всі є жебраками-пролетарями?

ПЛЮТОКРАТІЯ І ДЕМОКРАТІЯ.

Італійський диктатор Мусоліні в своїй недавній воєнній промові заявив, що „пролетарська Італія виповідає війну плютократичним демократіям". Мусоліні несвідомо тим завдав удар своїй власній системі, а висказав комплемент демократіям. Називаючи свій режим пролетарським, Мусоліні тим ствердив, що по двацяти роках фашистівського панування в Італії, там є далі нужда й вбогість. Знову, називаючи демократії „плютократичними", себто такими, де панує майно, Мусоліні признав демократіям те, що вміють доробитись майна.

Несвідомо ствердив Мусоліні такий факт: Де люди мають свободу, де можуть розвивати ініціятиву, індивідуальне думання і мають нагоду свої задуми переводити в життя, там розростається добробут, накопичується майно, навіть хочби край сам по собі був вбогий, як от Швайцарія. Зате, де приватна ініціятива спутана диктатурою, чи диктаторською бюрократією, там нарід перестає промишляти, економічний розвій вяне, а загал свої надійні очі втуплює в уряд, домагаючись від нього нових життєвих просторів.

ЛИЦЕМІРСТВО ДЕМОКРАТІЇ.

Та поза цею доброю стороною демократій, є і лихі. А серед них лицемірство і спроба всім своїм почином надавати якусь благородну, високу, гуманну закраску.

Це лицемірство, між іншими, порушує й американський сенатор Най, в своїй промові в готелі Астор в Ню Йорку, 11. червня ц. р. Він сказав, що тепер демократії визивають Мусолінія шакалем, який кидається на конаючу жертву. Але колиб той сам Мусоліні пішов був по боці аліянтів, то він був би „найкращим чоловіком". Те саме можна сказати про Сталіна, продовжав сенатор Най. Як Сталін воював з Фінляндією, він був останній лайдак в очах демократій. Але колиб тепер він дав поміч аліянтам, все забулосьб, а він став би „найкращим чоловіком".

КОМУНІКАТ

УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОГО ВИСТАВОВОГО ТОВАРИСТВА.

Зібрання відбулося дня 10. червня 1940. в Домі Карпатія в Ню Йорку.

Приявних 24 осіб. Проводить: Д. Галичин. На вступі заявляє голова, що на останньому зібранні 20. липня 1939 рішено не розвязувати товариства, а ждати на нагоду до праці; саме тепер Дирекція Світової Вистави в Ню Йорку хоче відступити цілий тиждень в осені на відповідні українські виступи. Заходить питання, чи брати нам участь у Виставі цього року і з якою програмою.

В дискусії забирали голос: Ст. Шумейко, д-р В. Галан, І. Гузар, В. Матчак, Д. Галичин, М. Редчук, М. Пізнак, Марія Герман, д-р Л. Мишуга, Іван Косбин, д-р С. Демидчук, Іван Робертс, Теодосій Каськів. В результаті принято внесок д-ра Ґалана, щоб узяти участь у виставі цього року.

Щоб устійнити з чим виступити і кілька днів для цих виступів зарезервувати, рішено порозумітися з ріжними групами танцюристів, ріжними хорами, навіть подальшими, як: в Пітсбургу, Скрентоні, Олифанті, та мистецькими організаціями і запросити їх на чергові наради разом з членами до Дому Карпатія в **понеділок, 17. червня 1940 р. в годині 8. вечером.**

С. ДЕМИДЧУК, секретар.

ВИЛІЄМ С. КНУДСЕН,
президент Генеральної Моторової Компанії, член дорадної оборонної комісії президента Рузвелта.

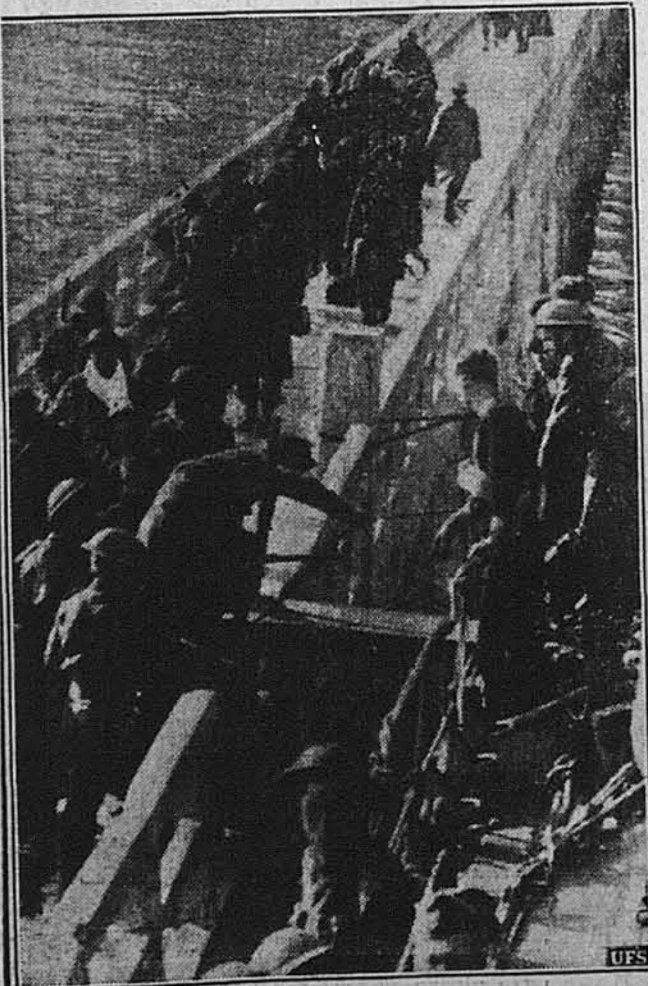
Большевицький мурин.

На міжнародній конгресі в Москві учасники нетерпляче очікують, коли відкриють наради.

— Товариші — відзивається предсідник — наради зачнуться щойно за годину.

— Чому? — кричать з усіх боків.

— Бо товариш мурин ще не висох.

АНГЛІЙСЬКИЙ РЯТУНКОВИЙ КОРАБЕЛЬ ЗАБИРАЄ ВІДСТУПАЮЧІ ВІЙСЬКА.

ВЕЛИЧАВЕ ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО У ВІДНІ

Влаштований в неділю 21. травня ц. р., заходами комітету українських організацій у Відні, зокремаж тутешньої філії УНО Шевченківський Концерт, треба причислити до найкращих з усіх, що їх ми досі тут устроювали. Розкішне багатство чисто музикальної сторінки програми, а притім помітний організаційний лад, що зазначувався зразковою дисципліною і карністю у виведенні всіх точок програми, зложилися головним чином на те, що наш концерт увінчався таким видатним успіхом.

Відбувся він у салі Йозефзаль, де точно в год. 8. увечері почався відспіванням Заповіту. Наш віденський мішаний хор „Бандура", що виступив у гарних національних строях, відспівав його з особливим наголошенням святковоурочистого характеру цього хоралу, через що створений був заздалегідь відповідний настрій для всього концерту. Після Заповіту наступили дві промови, а саме: інавґураційне слово голови віденської філії УНО, д-ра О. Грицая, що підкреслив у творчості Шевченка ідеал любови як одну з її найбільш животворних провідних ідей, та святочний реферат інж. Д. Равича, де зясовано визвольно-революційну вагу Шевченкового подвигу. Далі мужеський хор „Бандура" відспівав Молитву з „Гамалії" та „Ой пущу я кониченька", точки, які зробили дуже добре вражіння завдяки добрим і відповідно зіспіваним голосам хору, зокремаж солістам, братам Кулиничам і п. Припхanові. А як перша кульмінаційна точка концерту в ділянці інструментальної музики — чельове сольо проф. Б. Бережницького. Відомож, що проф. Бережницький і на таким важливім щодо музики ґрунті, як Відень, здобув уже давно загально відоме й авторитетне імя. Наш маестро відограв цим разом ряд варіяцій на українську тему в супроводі п. Ґіца, капельмайстра Народньої Опери у Відні, під одушевлений аплявз публики, яка знову раз мала нагоду почути і привітати свойого любимця. Бо не згадуючи вже про чудову тонкість і прецизність його гри, треба признати, що цей наш митець укладає і в найменший, відограний ним, твір усю свою творчу душу.

Щож до деклямації п. Яремка „Червоний бенкет", то вона була виголошена з повним відчуттям вражаючого драматизму, такого знаменного для цього вимку з „Гайдамаків". А знову барітонове сольо нашого оперового співака п. І. Савки — „О слово рідне", „На майдані" та „Гетьмани" — дозволило нам і цим разом подивляти широкий діяпазон і повноту його мягкого звуку, який в драматичних місцях зворушував іноді до сліз.

Дальшу частину концерту почав виступ нашої загально відомої піяністки, пані Дарії Карановичевої, якої дотеперішні досягнення добули такого артистичного рівня, що наприклад про її досконалу техніку трудно вже сказати щось справді нового.

Наша піяністка відограла Барвінського „Українську пісню" та „Прелюдію", причім особливо ця остання викликала бурю оплесків захопленої публики. Позатим годиться підкреслити, що у грі пані Карановичевої крім жіночої ніжности зазначується в останньому часі мужеська сила інтерпретації. Щире признання належиться теж другій солістці нашого концерту, а саме панні Наталці Ляховичівній, одній з найактивніших наших дівчок з рядів молодої ґенерації на віденському ґрунті, — і в ділянці громадянської праці! — в якої руках лежав не лиш прегарно виведений фортепіяновий дострій, але яка виступила і як декляматорка, виголосивши „Три душі" з поеми „Великий Льох" з таким передухованням, що його глибину вичувалось з кожного слова.

Тепер же про властиву вершину концерту, а саме про гостинний виступ нашого оперового співака-тенора з Монахова, пана Ореста Руснака.

Він відспівав Шевченка-Лисенка „Садок вишневий" та „Думу" і О. Нижанківського „Минули літа молодії", захопивши публику зразу майстерною інтерпретацією нашої пісні, особливо з погляду на емісію голосу. І таксамо з найвищим признанням треба підкреслити в нього надзвичайну мягкість в ліричних, а динамізм у драматичних партіях, причім одначе спів п. Руснака з кожного погляду такий передухований, слова в нього пливуть так з душі до душі, що очарована публика ентузіязмувалася від хвилі до хвилі щораз палкіше, а далі взагалі не гадала співака пустити зі сцени, примушуючи його до наддатків з оперового репертуару.

Отак доводиться сказати, що виступ пана Руснака лишиться мабуть на довго в памяті української громади у Відні.

Останняж точка програми це — виступ мішаного хору, що відспівав Лисенка „Ой, гай, мати...", Леонтовича „Ой, пряду, пряду..." та „Діброва". Ця хорова точка таксамо, як і всі попередні, була відспівана під орудою нашого відомого диригента і композитора п. А. Гнатишина, якого енерґії і талантові українська кольонія у Відні завдячує вже від ряду літ наш кожний почин в ділянці музичного життя тутже. Зокремаж хор „Бандура" це властиве діло п. Гнатишина, і надіймося, що дальша його діяльність зазначиться щораз кращими успіхами в такому репрезентативному середовищі, як Відень.

А покінчився концерт відспіванням нашого національного гимну, після чого відбулося ще в Кафе Музеум скромний комерс, на якому д-р Грицай в довшій промові дякував усім тим, що своєю співпрацею чи співучастю причинилилися до звеличання свята великого Кобзаря, та завізвав усіх присутніх до дальшої витривалої праці для нашої національної справи.

ВЕРТАЄТЬСЯ ДО ФЕДЕРАЦІЇ ПРАЦІ.

Дейвид Дубінський, президент юнії жіночих кравців, приймає для своєї юнії чартер у Федерації Праці від її президента, Вилйема Ґріна.

ПОЗІР! НЮАРК І ОКОЛИЦЯ! ПОЗІР!
ЗАХОДОМ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛІ ВІДБУДЕТЬСЯ

ПЕРШИЙ ВЕЛИКИЙ ПІКНІК

В СУБОТУ, 15. ЧЕРВНЯ (JUNE 15, 1940)
В САЛІ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛІ, 180 WILLIAM ST., NEWARK, N.J.
Початок 7. год. ввечір. — Орхестра першорядна.

Просимо всіх, старших і молодших прийти на цей ПІКНІК, де забавитеся до схочу. Будете мати багато несподіванок. Комітет.

ПОЗІР! БЕЙОН І ОКОЛИЦЯ! ПОЗІР!
ЗАХОДОМ ТОВАРИСТВА ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА,
Відділу 281 Українського Народного Союзу,
відбудеться

ВЕЛИКИЙ БАЛЬ

В СУБОТУ, 15. ЧЕРВНЯ (JUNE 15, 1940)
В ГАЛИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ,
33—35 WEST 19th STREET, BAYONNE, N. J.
Початок 7:30 ввечір. — Вступ 35 центів.
Приґравати буде першорядна орхестра П. Боянівського.

Товариство ім. Тараса Шевченка запрошує хвальне ґромадянство, як місцевих так і з околиці, прийти на наш БАЛЬ. За добру забаву ручить — Комітет.

УВАГА! ПРОВІДЕНС, Р. АЙ., І ОКОЛИЦЯ!
УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА
устроює

ВЕЛИЧАВИЙ ПІКНІК

В НЕДІЛЮ, 16. ЧЕРВНЯ (JUNE 16, 1940)
НА ФАРМІ ГРОМ. ЛЕХА В CROMPTON, R. I.
ROAD 3, NEAR TIOQUE LAKE.
Вступ вільний. —:— Початок у годині 1. пополудні.
За добру й веселу забаву ручить — Комітет.

УВАГА! ВОНСАКЕТ І ОКОЛИЦЯ! УВАГА!
ЗАХОДОМ СОЮЗУ УКРАЇНОК, ВІДДІЛУ 29,
ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ
влаштовується

П-І-К-Н-І-К

В НЕДІЛЮ, 16. ЧЕРВНЯ (JUNE 16, 1940)
НА ПАРОХІЯЛЬНІЙ ПЛОЩІ КОЛО ЦВИНТАРЯ, ДЕ ВСЕ ВІДБУВАЮТЬСЯ ПІКНІКИ.

Просимо прибути. Гостей радо витаємо. За добру і чесну обслугу ручить — Пікніковий Комітет.
Вразі непогоди Пікнік відбудеться на 23. ЧЕРВНЯ.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

БЕТЛЕГЕМ, ПА. Місячні збори Бр. св. Димитрія, від. 288., відбудуться в неділю, 16. червня, в 1. годині, в Українській Гали, 235 Карбон Ст. Проситься членів довгуючих, щоб прийшли й свої довги виповнили, бо будуть суспендовані. Тих, що ще не отримали дивіденди, проситься прибути на збори. Є ще й інші важні справи до полагодження. Проситься всіх членів прийти на збори. — Юрій Зачвоцький, предс.; Дмтро Мушастий, кас.; Андрій Данилюк, секр.

САВТПОРТ, КОНН. Звичайний місячний мітінґ Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 84., відбудеться в неділю, 16. червня, пополудні, в У. Н. Домі, 279 Кінґс Гайвей Вест, Савтпорт, Кон. Проситься всіх прибути начас і полагодити справи, які будуть на деннім порядку, з котрих найважніша це справа Союзового Дня в стейті Конектикот, котрий відбудеться в Ню Гейвен дня 23. червня. — Н. Ґайда, предс.; І. Сендзік, кас.; Н. Дудко, секр.

ШІКАҐО, ІЛЛ. Місячні збори Бр. Рождества Пресв. Богородиці, від. 259., відбудуться в неділю, 16. червня, в 2. годині пополудні, в гали парохіяльній, 4950 Савт Палайна вул. Проситься всіх членів прибути на ті збори, бо є важні справи до полагодження. — Василь Ґула, скарб.; І. Побуцький, секр.; В. Горинець, предс.

НЮАРК, Н. ДЖ. Піврічні збори Тов. ім. Михайла Грушевського, від. 219., відбудуться в суботу, 15. червня, в укр. прав. Гали, 675 Савт 19. вул., в годині 8. ввечір. Буде справоздання контр. комісії за 6 місяців діловодства й інші важні справи. Тому обовязком кожного члена прибути на збори. — Т. Боднар, предс.; М. Соколовський, кас.; А. Мудровський, фін. секр.

ФОРД СИТІ, ПА. Піврічний мітінґ Тов. Запорозька Січ, від. 63., відбудеться в неділю, 16. червня, в год. 1:30 пополудні, в гали У. Н. Дому. Уряд і контроля здадуть звіт з каси за пів року. Також буде вибір господаря дому. Тож обовязком кожного члена і членкиці є бути присутнім на тім мітінґу і привести зо собою принаймні одного кандидата на члена. Товариство має також одну несподіванку для тих членів, що будуть на тім мітінґу. — М. Личак, секр.

МІЛВІЛ, Н. ДЖ. Піврічні збори Тов. ім. Ст. Мельничука, від. 331, відбудуться в неділю, 16. червня, о годині 2. пополудні. Проситься членів прибути на ці збори, бо маємо багато справ до полагодження. Рівнож делеґат здасть справоздання з Укр. Конгресу. — А. Романюк, секр.

У лікаря...

Лікар до хорого, у якого червоно-синявий ніс доказує, що він любить випити:

— Ви маєте тяжкий кашель, тому вам не вільно пити ні горівки, ні пива, ні руму.

Хорий (обурено): А якже, то по вашому, пане докторе, мені тепер можна лише кашляти? Красненько дякую за таку пораду.

ГОРІВКА ОХОРОНОЮ ПРОТИ НЕЖИТУ?

Недавно пять медичних професорів Рочестерського університету висловилося, що горілка мабуть в той спосіб охороняє людину до певної міри проти нежиту, що побуджує до праці в тілі вітаміни Кляси А. А відомо: такі вітаміни витворюють в тілі відпорність проти всяких слабостей та зараз. Оце мабуть пояснює — чому нераз горілка показується помічною, особливо коли людина напється так скоро, як покажуться перші ознаки нежиту.

От тепер пиячки зможуть і цілу зиму частенько заглядати до чарки й приговорювати: „Треба мені напитися лікарства проти нежиту..." А колиб тепер який вчений сказав ще, що горілка охороняє людину і від сонячного удару, то моглиб пиячки пити від Нового Року до Нового Року з легкою совістю...

ЩО СКРІПЛЮЄ СЕРЦЕ

Американський науковий дослідник, д-р Р. П. Томас, дослідив, що коли людина їсть таку поживу, в якій бракує вітаміну Б та потасу (калію), то може захворувати на серце й умерти. Та хто їсть городину, особливо стручкову, разовий хліб та яйця, йому не забракне ані вітаміну Б, ані потасу.

НЕ БОЇТЬСЯ „ПЯТОЇ КОЛЮМНИ" В МЕКСИКУ.

Рамон Бетата, мексиканський підсекретар заграничних справ, каже, що Америка не має чого боятися „пятої колюмни" в Мексику.

ПОШУКУВАННЯ ПРАЦІ

УКРАЇНЕЦЬ пошукує праці при **ҐАРАДЖІ.** Має 35 літ. Працював як моряк кілька літ, є досвідченим механіком, був власником ґараджу в Алжірі, в Африці. Хто потребує доброго механіка і робітника, прошу голоситись на адресу: 136-8

C. I., c/o SVOBODA,
83-Grand St., Jersey City N. J.

ПОЛІЦАЙ ЗНУДИВСЯ ЛІНЮХУВАННЯМ

Руфус Андерсон, начальник поліції в місті Сювард, Каліфорнія, зголосився до міської ради на засідання й, зложивши перед нею свій „бедж", заявив: „Я був начальником поліції вісім років. І мені досить лінюхування. Я хочу щось робити".

ХТО ПОПИРАЄ БИЗНЕСИ, ЩО ОГОЛОШУЮТЬСЯ В „СВОБОДІ", ТОЙ ПОПИРАЄ „СВОБОДУ".

ВЕЛИКЕ ФРАНЦУЗЬКЕ МІСТО АМІЄН У РУЇНАХ.

ТАРЗАН, ч. 27. Загадочна зрада.

На приказ Тарзана його вірний гурт почав висипатись з укриття і нападати піратів на покладі.

Зате банґольці Маріки почали підступно помагати піратам, у той спосіб, що вкалічували вірних людей Тарзана.

Тепер один із тілохоронителів на приказ Маріки удав, начеб-то падає і вдарив собою ззаду Тарзана.

Від того удару Тарзан заточився і впав. „Гей, го!" закричали пірати. „Аж тепер ми його маємо!"